

Verstlavend virus

Wat begint als onschuldig, burgerlijk tijdverdrijf evolueert binnen de kortste keren tot een verwoed om zich heen grijpende dwangneurose. De Vlaamse schrijver Jan Keppens beschrijft op geheel eigen wijze het effect van de golfsport op de verslavingsgevoelige medemens.

Mocht u een gezelschap treffen met rare schoenen aan dat met grote gebaren verhit zit te kletsen, dan is de kans groot dat u op een groep golfers bent gestuit die na een wedstrijd de doorstane emoties zit weg te spoelen in het clubhuis. Een buitenstaander, toevallig in dit midden gedropt, zou wellicht de wenkbrauwen fronsen. Waar ben ik in hemelsnaam terechtgekomen, zou hij zich afvragen. Wat een raar volkje, die golfers. Het voert – om maar iets te noemen – urenlang enthousiaste gesprekken over het verschil tussen frontaal en lateraal water. Veel gekker kan een mens het niet maken.

Hun perikelen op de fairway herkauwen ze met een sérius en een furie waar een leek stil van wordt. Passie druïpt van de muren. Men zou zich kunnen afvragen waar al dat vuur vandaan komt. En staat al die fanatieke euforie niet een beetje haaks op de respectabele leeftijd die hier geëxposeerd wordt?

Niet dat de golfsport louter wordt omhelsd door oude knarren, maar ofschoon de jeugd er stilletjes aan warm voor begint te lopen, dertigers en veertigers er meer en meer plaats voor maken in hun overvolle agenda's, behoren de meeste golfacolieten tot nader order toch tot de hogere leeftijdscategorie. Vooral vijfti-

gers, zestigers en zeventigers voelen zich geroepen. Aanvankelijk lijken ze rustig en bedachtzaam de herfst van hun bestaan binnen te dobberen. Wandelingetje hier, fietstochtje daar. Af en toe een baantje trekken in het stedelijk zwembad. Het gaat, kortom, zijn vredige gangetje. En dan, ineens, is daar dat bizarre virus, golf genaamd. Met het enthousiasme van de jonge jaren gooien ze zich op ijzers en woods. Harten kloppen als vanouds, spieren jeuken, adem stukt. Er ruist, ritselt, jubelt opnieuw iets in de borstholte. Draaiden ze zich gisteren bij het wakker worden nog eens amechtig om, dan springen ze nu popelend uit bed want het groene, zerpe gras roept!

Het is een wonder om te zien hoe ingetogen grijsaards opeens open bloeien tot enthousiaste beoefenaars van het spel met het witte balletje. Stuk voor stuk lijken ze aangeraakt door dat magi-

Verdorde notarissen, architecten en dokters op rust: allemaal krijgen ze een tik van de toverstaf

sche vuur. Verdorde notarissen, architecten en dokters op rust: allemaal krijgen ze een tik van de toverstaf. Ineens is er geen houden meer aan. Vooral dat laatste wekt verwondering. Die gebetenheid plots. Nu ja, wie de materie een beetje kent, weet hoe dat komt. Het probleem is: men kan niet een béétje golfen.

Sommige mensen lijken immuun voor het virus, maar wie besmet wordt, blijkt ook meteen verslaafd. Een tussenweg is er niet. Wat begint als onschuldig, burgerlijk tijdverdrijf – af en toe een

mandje ballen wegslaan op de driving range, alles onder controle, leuke hobby – evolueert binnen de kortste keren tot een verwoed om zich heen grijpende dwangneurose. Een zaak van leven of dood.

Overdreven? Geenszins. Begin zelf een balletje te slaan en u zult merken wat het met u doet. Vóór u het weet, zit u op het werk of tijdens het schillen van een emmertje piepers om elf uur 's ochtends al naar uw horloge te staren,

snakkend naar het witte projectiel. Terwijl er aanvankelijk weinig eer te halen valt. Integendeel, meestentijds is het treurigheid alom. Zo'n balletje wegslaan blijkt immers verdomd moeilijk. Elke (vergeefse) poging wordt aanvoeld als een pijnlijke afgang. Geen enkele sport confronteert een mens meer met zichzelf dan dat vermaledijde golfen. Het gaat immers meer fout dan goed. Correctie, het gaat voor de beginner welhaast onophoudelijk fout.

En toch blijkt dat geen reden om de

Jan Keppens (Gent, 1953) schreef diverse romans en is als columnist verbonden aan het tijdschrift *19 Golf & Genieten*. In 2012 publiceerde hij *Golf: de heroïne van de veertiger*, een bundel met verhalen en beschouwingen over de golfsport.

Elke vergeefse poging wordt aanvoeld als een pijnlijke afgang

clubs aan de wilgen te hangen. Oh nee. Hoe groter de onmacht die hij voelt (of zij natuurlijk, vrouwen doen qua bezetenheid zeker niet onder voor mannen), hoe groter de drang om die onmacht te overstijgen. Van opgeven is geen sprake. Daar is de vernedering te groot voor. Men moet en zal de schande uitwissen.

Later – wanneer men na het behalen van het golfvaardigheidsbewijs de baan op mag – neemt de ellende alleen nog maar toe. Rampspoed alom. Op de fairway loeren immers duizend-en-een obstakels en gevaren. Bunkers, waterpartijen, struiken en ravijnen maken klungelende golfers het leven zuur. Maar oh, wat smullen ze. Ja, vreemd genoeg, hoe groter de misère en daarbij horende agitatie, hoe meer de golfer vloekend en tierend van de situatie geniet. Onontkoombaar en rigoureuus voelt de zoete omknelling van deze sport. Een gevaarlijker dwingeland is nauwelijks denkbaar.

Misschien dat dáár het grote geheim ligt van de aantrekkingskracht die de golfsport heeft op sommigen van ons. Namelijk dat niets een individu méér aantrekt en bekoort dan vage dreiging en onlust. Waar onheil zich schuilhoudt, ligt verleiding op de loer. De Indiana Jones in elk van ons wil dat varkentje weleens even wassen. Helaas, niet elke Indiana Jones blijkt een even goede golfer. Al drukt dat nauwelijks de pret in het clubhuis van hierboven. Men heft er eendrachtig en enthousiast het glas op voorbij en komende avonturen. En zo is het goed.

